

on kaetud, ja ei jätta ka ühtegi pragu puu sees läbikatumata. Rööwikutest n'ad jagu ei saa, sellepärast elavad n'ad libliku munadeist ja tuppetest ehk weiksema lehtputtukatest. Kuuse-koi muneb suwel näituseks 600 kuni 800 muna. Kui neist kõikidest rööwikud saaksivad, siis oleksivad meie kuuse metsad pea paljad raad, nagu lõunapoolse Euroopa maades ka sagedaste nähe. Aga tihane sööb neid mune oma poegadega iga päew mittu tuhat ära ja hoiab sell kombel meie metsast hukkatuse eest. Niisama suur on tihase tulu aedades.

Grahw Bodzicki (üttele: Bodsiidski) juttustab: „Aastal 1848 oli lõpmata palju rööwikuid minu puu-aeda siginenud ja seal kõik lehed nii ärasöönud, et paljad oksad järele jäiwad. Sügise panin ma miljonite kaupa mune tähele, kellel karwane wari ümber oli ja kellega kõik tüwid ja oksad kaetud leidsin. Ma lasksin neid sealt suure huluga ärakorjata, aga sain pea aru, et

inimeste käed selle nuhtluse wasta ühtegi ei saaksivad mõjuma ja minu ilusad puud wiist hukkatuse käte langema. Seal tuliwad talwe poole suured tihaste parwed minu aeda. Rööwikute pesad kadusivad silmnähtawalt ära. Tõisel kewadel pesitasivad 20 paari tihased minu aias; suwel oli rööwikute hulk jo palju weiksem, kui mullu, ning aastal 1850 oliwad weiksed sulgloomased kärnärid minu aia nii puhtaks kassinud, et minu puud nende abiga terve suwi otja kõige rohilisemas ehtes särasivad.“

Ka warblased on igapidi tulusad linnud, sest üksainus paar kannab oma poegadele nädalas läbikaudu 2000 rööwikut, mis tosin odrapäid tõeste üles ei kaalu. — Näästad ja kuldnokkad hukkawad lõpmata palju rukkisüsi, tigusüsi, wihmasüsi, kõiksugu rööwikuid, rohutirtsusüsi ja tõukusüsi ära, ning kuldnokkad sööwad peale selle sagedaste ka karjaskäija elajate seljast kõik parmud ja kärbsed oma nahka. Nende